

[Victor Piürschel.]

Parti som det kommunistiske skal anlægge den internationale Maalestok og sige: Den internationale Maalestok er først og fremmest Gensidigheden, og sige: Nu vel, naar de Herrer i deres Program ikke anerkender Mødefrihed og Talefrihed for anderledestænkende — og det ved vi jo, at f. Eks. Kommunisterne ikke gør —, saa har de heller ikke noget med at kræve den Slags Ting i det Land, hvor de lever, de har kun Ret til at blive behandlet efter de Tilstande, som de selv anser for at være ideale, og som de stræber efter. De kan formentlig ikke forlange noget bedre, end at man for deres Vedkommende indfører den Idealtilstand, som de ønsker at paatvinge det hele Folk.

Dernæst har jeg et Par Bemærkninger at gøre om et Spørgsmaal, der ogsaa har været berørt her, nemlig den dansk-tyske Handelstraktat og dens besynderlige Virkninger, og ikke mindst Spørgsmaalet om Forskellen i Pris paa new zealandsk Smør og dansk Smør.

Jeg understreger her i Forbigaaende, at det ærede Medlem Hr. Vanggaard nu har opdaget, at der ikke er noget, der hedder en Verdenspris paa Smør. Det er en Ting, som han kunde have lært for mange Aar siden, hvis han vilde have lyttet til de kloge Ord, som Folketingsmand Drachmann Gang paa Gang har sagt om den Ting, men det er gaaet det ærede Medlem Hr. Vanggaard, som det er gaaet saa mange andre: at de Konservatives kloge Ord er spildte Guds Ord paa Ballelars, de hjælper ikke noget; først naar man faar Kendsgerningerne lige for Øje, ser man, at de Konservative har Ret, og jeg takker det ærede Medlem Hr. Vanggaard for den Tilslutning, han forleden Dag gav til en gammel konservativ Udtalelse.

Dernæst vil jeg gerne sige, at her staar vi jo atter ved et af de tragiske Punkter i den højtærede Udenrigsministers Liv. Det er jo en fortsat Række af Tragedier, og det er Udtryk for Naturens uendelige Visdom, at den har forsynet denne saa haardt ramte Mand med en Evne til at bære, som er fuldkommen fantastisk. Med et Smil, der vilde klæde en hvilken som helst Helgen paa en Rist, bærer det ærede Medlem de haarde Stød, som Udviklingen i Verden giver ... undskyld, jeg mente den højtærede Udenrigsminister, jeg var lidt forud, jeg var kommet til den Tid, da den højtærede Udenrigsminister igen bliver et æret Medlem. Her er altsaa atter et af de haarde Stød, nemlig

dette med Mestbegunstigelsen. Der er det ejendommelige ved den af Udenrigsministeren saa højt elskede og saa inderligt omklamrede Mestbegunstigelsesklausul, at den er aldrig hjemme, naar Udenrigsministeren kommer og vil kræve noget af den. Det saa vi i sin Tid med den svenske Kreaturtold o. s. v. nede i Tyskland, og det ser vi atter nu. Naar New Zealand faar en Aftale dernede, som stiller det new zealandske Smør meget bedre end det danske, saa vil den højtærede Udenrigsminister, naar han faar Ordet, staa op og sige: Ja, dette rammes jo ikke af Mestbegunstigelsesklausulen. Og saa siger alle vi andre jævne Folk: Ja, vi kan nu ikke faa ind i vore Hoveder, saaledes som de nu engang er fra Naturens Haand, at Ligeberettigelse ikke er Ligeberettigelse, at Mestbegunstigelse ikke betyder, at man skal have den samme Stilling som de mestbegunstigede. Det er det, vi ikke kan faa ind i vore Hoveder, men det er det, den højtærede Udenrigsminister forstaar med det før omtalte Helgensmil, for det er jo lidt bittert, at det kun er i Teorien, at det er saa udmærket, medens det jo i Praksis er temmelig slet.

I denne Forbindelse er det naturligt at gøre nogle Bemærkninger om Valutacentralen. Den sikrer efter min Mening først og fremmest een Ting, men det gør den ogsaa med usvigelig Træfsikkerhed, nemlig dette, at alle de danske Købmænd og industri-drivende tvinges til at gøre alle de daarlige Forretninger. Det er jo Kunsten ved at være Købmand, at man køber i rette Øjeblik og paa rette Sted, og Valutacentralen sikrer med automatisk Træfsikkerhed, at det kan den danske Købmand aldrig gøre. Han kan aldrig købe paa rette Sted — det er i alt Fald rent tilfældigt — og aldrig købe til rette Tid, for han ved ikke, om han har Pengene, naar han skal betale. Derfor er det, jeg siger, at det dog vist var klogt at komme bort fra dette Institut, der ogsaa har saa uhyre mange betænkelige Sider, saaledes som det er kommet frem gennem aabenhjertige Udtalelser fra Fagforeningsformænd om, at de nok gennem Valutacentralen skal lægge Pres paa en og anden Virksomhed i en bestemt Konfliktsituation. Dér ser man, hvad Valutacentralen kan bruges til! Vi ved jo ogsaa alle, at dette med Valutacentralen er noget i Familie med Forværelser; der er noget med Forværelser dér, som ikke er saa godt. Vi skulde se at komme væk fra det, og her vil jeg gerne gøre opmærksom paa en Ting, nemlig dette, at den Toldpoli-